

Kommissions Nedsættelse. Det, at det er kommet saa stærkt offentlig frem, som det er, giver disse Kommissionsmænd, om jeg saa maa sige, noget mere Vind i Sejlene, end de have haft før. Jeg tror, at den ærede Minister har Ret i, at det ikke er alle dem, der ønske Kommissionen, som ønske Sagen skrinlagt, men saa vidt jeg har kunnet stave og lægge sammen af de offentlige Møder, der have været holdte, er egentlig den røde Traad, der gaar igennem disse Ønsker om en Kommission, det, at man ønsker at naa til at blive staaende ved det gamle. Som det er blevet udtalt fra forskellige Sider, er det den sociale Udvikling, der har ført det med sig, at vi maa søge at komme fremad ogsaa paa Kirkelivets Omraade. Og den højtærede Minister har handlet vel i, at han ikke har taget større Skridt, end han hidtil har gjort; thi det maa man, synes mig, kunne have et noget begrundet Haab om at gennemføre. Det er ikke Idealet, men det er et Fremskridt, hvorpaa man efter min Mening med god Grund og med fuld Føje kan haabe paa, at der kan bygges videre. Naar jeg derfor undtager de 2 Ændringsforslag, som jeg agter at stemme imod, saavel som Ændringsforslaget til § 18 om de fri Fattiggasser, kan jeg ikke andet end følge Flertallet og til Slutning udtale Haabet og Ønsket om, at det maa lykkes at føre denne Sag til Ende, saa at den ikke strander hverken i Kommissionen eller uden Kommissionen.

Svend Høgsbro: Af de Punkter, jeg omtalte ved dette Lovforslags 1ste Behandling, har jeg haft den Glæde at se, at det ærede Flertal har imødekommet de to, og jeg skylder det en Tak derfor. Det ene var det, der specielt vedrører min Valgkreds, idet de have foreslaaet at stryge Bestemmelsen om, at Stiftprovsteembedets Bevarelse i Storehedinge skulde hindre Menighedens Valgret der, og det andet var den Bemærkning eller Henstilling, jeg gjorde om, at man skulde kunne gaa videre end til Biskoppen med sin Anke over ikke at være optaget paa den kirkelige Valgliste. Derimod maa jeg beklage, at Flertallet ikke har kunnet imødekomme mig med Hensyn til mine Ønsker over for Affattelsen af Lovforslagets § 5. Det, jeg ved 1ste Behandling der ankede over, var jo, at § 5, saaledes som den da var affattet, idet den indeholdt en Bestemmelse om, at man skulde afgive en Erklæring om, at man „som døbt og konfirmeret i Folkekirken fremdeles regnede sig som

Medlem af denne“, vilde udelukke den fra at faa Valgret, som ikke var konfirmeret i Folkekirken, og altsaa derigennem stive denne Institution, Konfirmationen, af og standse den Udvikling, der er i Gang for at komme bort fra denne jo dog rent borgerlige Indretning, som Konfirmationen maa siges at være. Deraf fulgte saa endvidere, at man derved vilde udelukke dem, der hørte til de grundtvigske Frimenigheder her i Landet, i alt Fald for saa vidt de ere komne ind i disse, før de ere blevne konfirmerede. For de ældre Medlemmer deraf er det jo en anden Sag; men de yngre Medlemmer, der vare døbte og konfirmerede i Frimenigheden, vilde jo blive udelukkede ikke alene, fordi de neppe kunne siges at være døbte i Folkekirken, men i alt Fald fordi de ikke kunde siges at være konfirmerede i Folkekirken. Jeg tog derfor ved 1ste Behandling stærkt Ordet for at vende tilbage til den Form, som den højtærede Minister har brugt i Fjor i det Forslag, han da som Medlem af dette Ting fremsatte. Nu har jo ganske vist det ærede Flertal foreslaaet en Ændring i disse samme Ord, en Ændring, der gaar ud paa, at man kun skal afgive en Erklæring om — det er det, der findes under Nr. 21 — at man „har fuld Adgang til Nydelsen af Folkekirkens Goder.“ Naar jeg nu spørger mig selv, om man da derved naar at skabe Valgret for de Personer, jeg omtalte nys, saa maa jeg sige mig selv, at det gør man neppe, thi den, der ikke er konfirmeret — nu taler jeg om den, der i øvrigt i alle Maader er Medlem af Folkekirken, og ser bort fra de grundtvigske Frimenigheder, som jeg straks skal komme til — den altsaa, som ikke er konfirmeret i Overensstemmelse med Forordningen af 1736, han kan neppe med Sandhed erklære, at han har fuld Adgang til Nydelsen af Folkekirkens Goder. Jeg maa her indskyde, at jeg er tilbøjelig til at tro, at det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe) har Ret i, at det, det kommer an paa, er kun, om man har afgivet en saadan Erklæring, ikke i og for sig, om man har Ret i sin Antagelse. Jeg mener altsaa, at saa længe Spørgsmaalet staar om Valgretten, have Domstolene kun at undersøge, om Erklæringen er afgiven i den rette Form. Spørgsmaalet bliver altsaa, om vedkommende med personlig Sandhed kan afgive en Erklæring om, at han har fuld Adgang til Nydelsen af Folkekirkens Goder, naar han ved med sig selv, at han ikke er konfirmeret i Folkekirken? Det